

Пархітько О. В.<https://orcid.org/0009-0002-4221-8692>

Міжнародний університет

ОСОБЛИВОСТІ ВИСВІТЛЕННЯ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ДИСКУРСУ В АМЕРИКАНСЬКИХ МЕДІА (НА ПРИКЛАДІ ГАЗЕТ THE NEW YORK TIMES І THE WASHINGTON POST)

З 2014 року Росія веде війну проти України. Обороноздатність України у цій війні великою мірою залежить від допомоги, яку надають союзні держави. Однак конфлікт триває надто довго, тож завжди є небезпека, що союзники можуть втомитися і перенести свою увагу на інші зовнішні або внутрішні проблеми. Підтримувати цю увагу до російсько-української війни допомагають ЗМІ світу. Не менш важливим є те, як саме сприймають і висвітлюють конфлікт іноземні журналісти, чи усвідомлюють вони сутність подій.

Метою статті є спроба виявити особливості висвітлення якісними американськими газетами (*The New York Times* і *The Washington Post*) російсько-українського дискурсу. Ми використовуємо лексему «дискурс», оскільки маємо на меті розглянути не тільки висвітлення бойових дій, але й процес перемовин, та подивитися в широкому контексті на політичні персоналії, які активно згадуються в публікаціях видань у межах обраного дискурсу.

Вважаємо, що газетам не вдається повністю дотриматися стандарту об'єктивності при висвітленні російсько-української війни. Однак журналістів важко в цьому обвинувачувати, адже Росія виступає в конфлікті очевидним агресором, ігнорує переговорний процес та регулярно погрожує світу.

У межах аналізованого нами періоду журналісти видань приділяють увагу обмеженій кількості політичних персоналій. Найчастіше в полі зору журналістів з'являється Дональд Трамп. Варто підкреслити, що опозиційні газети в більшості випадків вводять Трампа в негативний контекст. Володимир Путін згадується або нейтрально, або негативно. Часто він виступає як диктатор, який має на меті розширення своєї території. Також видання неодноразово підкреслюють брехливість та маніпулятивність Путіна. Серед соратників Путіна досить регулярно наводяться офіційні заяви міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова, в яких він завжди комусь погрожує. Ставлення до Володимира Зеленського у видань складніше. У зовнішній політиці дії президента України нейтрально фіксуються, оскільки тут він представляє країну. При цьому на внутрішній арені Зеленський вводиться у дуже негативний контекст, де він пов'язується з корупцією, узурпацією влади, інтригами тощо. На цьому фоні досить контрастно виглядають постаті Валерія Залужного та Кирила Буданова, зображені в позитивному ключі.

Позбавлені оптимізму міркування видань щодо значення конфлікту та можливих перспектив його завершення. На думку *The Washington Post*, фактична легалізація війни в Україні з непокараним за злочин агресором є міжнародним прецедентом, який розв'язує руки диктаторам у всьому світі. Щодо завершення війни видання сходяться на тому, що це залежить виключно від волі Путіна.

Ключові слова: російсько-українська війна, конфлікт, медіа США, якісні ЗМІ, політична проблематика, аналітичні матеріали, журналістські стандарти.

Постановка проблеми. Україна фактично знаходиться у стані війни з Росією з 2014 року. Російсько-українську війну за багатьма аспектами можна поділити на два періоди: до повномасштабного вторгнення та після нього. З-поміж іншого, досить важливим аспектом постає те, як

ця війна сприймалася і сприймається світовою спільнотою, адже від цього безпосередньо залежать підтримка України і тиск, що створюється на Росію. Як відомо, до 2022 року Росія сповідувала в Україні тактику «нас там немає». Прихильні до Росії диктатури вказували на те, що вона буцімто

лише надає матеріально-технічну підтримку сепаратистам. Демократична частина світу засудила російську агресію і навіть почала тиснути економічними санкціями. При цьому гібридний характер війни призвів до того, що світова спільнота не сприймала Росію як агресора на сто відсотків. Росії вдалося так побудувати ситуацію у світовому медійному просторі, нібито вона була змушена прийти на допомогу російськомовному населенню України, а кримський «референдум» нібито фактично це підтверджував. Перший період війни тривав вісім років, тож поступово інтерес до нього у світовій спільноті почав згасати, увага переключилася на інші конфлікти та проблеми.

Розпочавши повномасштабну війну в Україні, Росія знову намагалася змодельовати в медійному просторі ситуацію вимушених дій та необхідності захисту російськомовних, однак цього разу для всіх, окрім російських сателітів, все виглядало однозначно. Окрім посилення санкцій проти Росії, країни Північної Америки, Європи та деяких інших регіонів світу почали активно допомагати Україні у воєнному та фінансовому плані. Однак повномасштабний період триває вже чотири роки. Медіапростір побудований таким чином, що порядок денний повинен постійно змінюватися для утримання уваги реципієнтів. Зменшення уваги з боку медіа призводить до того, що політики вимушено перемикаються на вирішення більш актуальних питань. Тож для України вкрай важливо перебувати в центрі порядку денного світових ЗМІ, що фактично гарантує продовження міжнародної допомоги.

Останні кілька тижнів російсько-український конфлікт знаходиться в центрі уваги світових ЗМІ через постійні зустрічі президента України з представниками США та країн Європи у спробах домовитися про ключові пункти потенційної мирної угоди. Як ми зазначали вище, інтерес до конфлікту з боку світових медіа є важливим. Однак не менш важливим є те, як саме сприймають і висвітлюють конфлікт іноземні журналісти, чи усвідомлюють вони сутність подій. Отже, дізнатися про особливості висвітлення російсько-української війни авторитетними іноземними медіа вважаємо досить цікавим і важливим завданням.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Можна знайти низку публікацій українських авторів, присвячених дослідженню українських реалій в іноземних медіа. Зокрема, дослідження «Історія ХХ сторіччя в європейських ЗМІ: дослідження медійного нарративу щодо подій, які мають вплив на роль України у світових процесах» [4] перед-

бачає аналіз значної групи європейських ЗМІ за 2018–2019 роки за ключовими поняттями, які стосуються історії України у ХХ столітті. Підкреслимо, що публікація у першу чергу спрямована на історичний контекст і не передбачає висвітлення реалій сьогодення.

Стаття Павла Демчука «Російсько-українська війна, висвітлена в американських ЗМІ» [2] передбачає аналіз контенту провідних американських медіаресурсів щодо російсько-української війни. Зазначимо, що публікація має реферативно-узагальнений характер і не включає власне аналіз контенту американських ЗМІ.

Стаття кандидата історичних наук Михайла Онищука «Війна в Україні крізь призму зарубіжних ЗМІ» [5] присвячена першим дням після повномасштабного нападу і реакціям на неї провідних діячів і експертів, які можна знайти на шпальтах іноземних медіа. Це досить цікава робота, яка має на меті зробити історичний зріз і дати оцінку подіям, а не проаналізувати позиції окремих ЗМІ.

У статті «Виклики та загрози світовому порядку: погляд з України» [6] Сергій Телешун намагається виділити основні тренди у геополітиці, відштовхнувшись від теорій та прогнозів аналітичних центрів, інформаційних агенцій, дослідницьких установ, ЗМІ та експертних думок. Робота має яскраво виражений політологічний характер. ЗМІ тут виступають не предметом дослідження, а одним із багатьох джерел інформації.

Дослідженням іноземних ЗМІ займаються й українські медіа. Зокрема, медіаресурс «Читомо» на регулярній основі проводив моніторинг публікацій іноземних ЗМІ, в яких згадувалася Україна [1]. Зазначимо, що в цьому випадку маємо в першу чергу огляд, а не спробу аналізу.

Попри наявність в інформаційному просторі низки публікацій, в яких іноземні ЗМІ використовуються для висвітлення подій в Україні, вважаємо, що стаття, присвячена аналізу провідних американських ЗМІ, не буде зайвою. Автори наявних публікацій або використовують ЗМІ як одне з джерел і не цікавляться журналістикою, або оглядово звертаються до контенту медіа.

Постановка завдання. Метою статті є спроба виявити особливості висвітлення якісними американськими газетами (*The New York Times* і *The Washington Post*) російсько-українського дискурсу. Ми використовуємо лексему «дискурс», оскільки маємо на меті розглянути не тільки висвітлення бойових дій, але й процес перемовин, та подивитися в широкому контексті на політичні персона-

лії, які активно згадуються в публікаціях видань у межах обраного дискурсу. Встановлена мета передбачає розв'язання наступних завдань: 1) виявити рівень об'єктивності The New York Times і The Washington Post при висвітленні конфлікту; 2) звернути увагу на ключових осіб, які згадуються в матеріалах видань, присвячених війні; 3) визначити ключові тези видань щодо значення війни і перспектив розвитку конфлікту.

Виклад основного матеріалу. Для аналізу ми обрали дві провідні американські газети – The New York Times і The Washington Post. Обидва видання з'явилися у XIX столітті, належать до якісної преси й користуються популярністю не тільки в США, але й у всьому світі. Вважається, що обидва медіа підтримують позиції Демократичної партії США, тобто знаходяться в опозиції до чинного президента. Оскільки обрані газети мають настільки великий авторитет і вплив на глобальну аудиторію, нам здається досить важливим з'ясувати, як саме вони висвітлюють російсько-український конфлікт. Хронологічно моніторинг матеріалів видань обмежується періодом з 28 грудня 2025 року по 12 січня 2026 року. Необхідно підкреслити, що обидва видання приділяють значну увагу Україні й навіть мають окремі підрубрики, присвячені конфлікту: «Російсько-українська війна» у The New York Times і «Війна в Україні» у The Washington Post. Обидві рубрики містять аналітичні матеріали, що дозволить у повній мірі дослідити світогляд видань. Слід зазначити, що The New York Times виявляє неабияку продуктивність: майже кожного дня на сайті видання лише в цій підрубриці з'являється 2–3 аналітичні матеріали. The Washington Post працює не настільки інтенсивно, може робити паузи між матеріалами.

Вважається, що медіа мають зберігати об'єктивність при висвітленні війн та конфліктів. На практиці цього принципу майже неможливо дотримуватися, якщо твоя країна є учасницею конфлікту. Звісно, США не є учасником конфлікту, однак вони входять у групу підтримки України. До того ж у російсько-українській війні надто очевидно, хто є агресором, тож навіть журналістам якісних ЗМІ важко відсторонено описувати перебіг подій.

Говорячи про Росію, обидві газети використовують або негативний, або нейтральний контекст. Синонімами до слова «Росія» у публікаціях видань виступають «Москва», «Кремль» та «Путін», тобто йдеться в першу чергу про російську владу. Росія постає в матеріалах як диктатура

або імперія, яка має на меті постійне розширення, чим становить загрозу для всього світу.

Зокрема, у матеріалі «Росія застосовує ракету з ядерною боеголовкою під час останнього нападу на Україну» [19] автор зазначає, що запуск «Орешника» по Західній Україні – це натяк європейським лідерам, які в цей час вели перемовини з Володимиром Зеленським. «Росія запустила балістичну ракету середньої дальності «Орешник», здатну нести ядерні боеголовки, в рамках масштабного повітряного удару по Україні в ніч на п'ятницю, повідомило Міністерство оборони Росії. Це є загрозовим нагадуванням світові про величезний ядерний арсенал Москви в той момент, коли мирний план, що просуває Трамп, здається, зазнає невдачі».

У матеріалі «Як російська військова машина жорстоко поводить з власними солдатами та експлуатує їх» [18] автор накреслює образ своєрідного Молоху, якому приносять людські жертви: «Президент Росії Володимир Путін створив в Україні військову машину, яка має ненаситну потребу в людях. В основі цієї машини лежить система жорстокості та примусу, в якій командири застосовують насильство як покарання, а також експлуатують солдатів, навіть тяжко хворих або поранених, щоб утримати їх на полі бою, як з'ясувало розслідування The New York Times».

У матеріалі «Ще один Новий рік на війні: українські солдати мають сумнів, що це востаннє» [21] автор показує, що Росія не планує зупинитися: «Пан Путін жодним чином не демонструє, що має намір закінчити війну. Натомість Росія, здається, продовжує ескалацію, погрожуючи останніми днями посилити свою переговорну позицію та потенційно поновити максималістські вимоги пана Путіна».

Цікаво, що Росія в аналізованих публікаціях може виглядати й досить вразливою, якщо протистоїть сильнішому супернику. Зокрема, у матеріалі The New York Times «Якщо справа стосується Росії, Трамп маневрує між суперечливими цілями» [20] йдеться про те, що Трамп має домовлятися з Росією щодо України, однак на глобальній арені періодично жорстко ставить російського лідера на місце. «Щодо Венесуели, давнього союзника Кремля, атака Трампа в суботу підтвердила наявність тут сфери інтересів Путіна, але також підкреслила нездатність Росії допомагати своїм партнерам. Захоплення Ніколаса Мадуро, лідера Венесуели, стало останнім ударом по наближеному до Москви правителю після американських авіаударів по Ірану минулого літа і, до повернення

Трампа на посаду президента, падіння сирійського лідера Башара аль-Асада в грудні 2024 року».

На протипагу цьому Україна постає жертвою агресії, якій не можна не співчувати. У матеріалі про зустріч Володимира Зеленського та Дональда Трампа «Путін був відсутній на зустрічі в Мар-а-Лаго» [9] автор зазначає: «У суботу, за день до зустрічі Зеленського і Трампа, Росія атакувала Україну майже 500 дронами і 40 ракетами. Російські атаки дронами і ракетами, спрямовані скоріше на цивільні, ніж на військові цілі, стали значно масштабнішими, ніж рік тому. Особливо сильно постраждала українська енергетична інфраструктура, через що багато українців мерзнуть у темряві і холоді, оскільки температура різко знизилася». У матеріалі *The New York Times* Україну названо «пошматованою війною» [23]. При цьому Україна демонструє непоступливість та характер. У цьому ж матеріалі [23] автор підкреслює: «Незважаючи на всі перипетії мирних переговорів, президент Володимир Зеленський чітко дав зрозуміти: Україна не складе зброю без твердих гарантій своєї післявоєнної безпеки». В іншому матеріалі Володимир Зеленський відмовляється від співробітництва з країною-агресором: «Він відкинув цю ідею. «Як можна вести спільну комерційну діяльність з росіянами після всього, що сталося?» – сказав пан Зеленський» [15].

Журналісти *The New York Times* не приховують, що Україна має низку складних проблем. Підкреслимо, що ці проблеми подаються як об'єктивні та тільки посилюють співчуття до України. У матеріалі «Три погляди на те, що може принести 2026-й» [8] наведено слова експерта, який вказує на значні проблеми на фронті та готовність втомленого війною населення на поступки Росії: «Проте ті, хто стежить за наростаючими проблемами України з дезертирством та ухиленням від призову, бачать, як повільно наближається катастрофа. Між українськими позиціями утворилися великі прогалини, які можуть дозволити Росії прорвати оборону. Російські війська наступають невеликими кроками, які можуть прискоритися, якщо нестача особового складу в Україні посилиться. Опитування показують, що з погіршенням ситуації на полі бою українці, більшість з яких втратили родичів або друзів і щодня годинами сидять без світла, хочуть, щоб війна закінчилася, навіть ціною поступок Росії». Заради справедливості відзначимо певну непрофесійність у словах експерта. По-перше, він не уточнює, про які саме поступки Росії йде мова. По-друге, він не вказує на конкретне соціологічне опитування. Вочевидь,

результати опитувань, особливо в політичній галузі, можуть досить сильно різнитися. Наприклад, свіже опитування КМІС дає зрозуміти, що більшість українців не погоджується на територіальні поступки заради миру [1]. Вважаємо, що помилка експерта відбувається скоріше через необізнаність, аніж заради маніпулювання.

Ключовою політичною особою підрубрик, присвячених російсько-українській війні, є президент США Дональд Трамп. На перший погляд це може здатися дивним, адже США не є учасником конфлікту. Однак не слід забувати, що, по-перше, обидві газети є американськими і, по-друге, Трамп дійсно бере активну участь у конфлікті. Нагадаємо, що обидві газети знаходяться в опозиції до Трампа. Крім того, вони мали з політиком досить гучний конфлікт. Тож не дивно, що Трамп зображується в негативному світлі й має цілу низку непривабливих рис.

Дональд Трамп відомий своїми популістськими заявами, однак після операції у Венесуелі самовпевненість у його висловлюваннях вийшла на новий рівень. У матеріалі *The New York Times* «Трамп подає своє бачення влади, обмежене лише «моєю власною мораллю» [16] міститься ціла низка думок американського президента. Зокрема, автор повідомляє: «Президент Трамп заявив у середу ввечері, що його влада як головнокомандувача обмежена лише «його власною мораллю», відкидаючи міжнародне право та інші обмеження його здатності використовувати військову силу для нанесення ударів, вторгнення або примусу країн по всьому світу». Зазначимо, що такими заявами Трамп фактично легалізує право сильного в усьому світі. «Президент [Дональд Трамп] здавався настільки ж оптимістичним щодо того, чи не буде його рішення про відправку сил спеціальних операцій до Каракаса для усунення Ніколаса Мадуро з Венесуели використане Китаєм або Росією. У дні, що минули після дій у Венесуелі, лунали аргументи, що прецедент США допоможе виправдати спроби Китаю захопити Тайвань або спроби Росії захопити Україну, яку Путін назвав історичною частиною Російської імперії, що сягає корінням у більш ніж дванадцять століть». При цьому сам Трамп вважає, що повністю контролює глобальну ситуацію. «Пан Трамп відкинув ідею, що лідер Китаю Сі Цзіньпін або президент Росії Володимир Путін можуть використовувати подібну логіку на шкоду Сполученим Штатам. У кожній темі він чітко давав зрозуміти, що, на його думку, сила США є визначальним фактором, а попередні президенти були надто обережними,

щоб використовувати її для досягнення політичної переваги або національного прибутку».

Журналісти неодноразово закидають Трампу, що він занадто сильно прислуховується до Путіна. У матеріалі «Для Зеленського навіть те, що Трамп продовжує говорити, вважається перемогою» [13] журналіст згадує: «У жовтні Трамп провів подібну неоголошену телефонну розмову з Путіним незадовго до зустрічі із Зеленським, щоб обговорити питання постачання Києву потужних американських крилатих ракет. Під час цієї розмови Путін, схоже, відрадив Трампа від продажу ракет. Пізніше під час зустрічі, яку європейські чиновники охарактеризували як напружену, Трамп повідомив Зеленському, що Україна не отримає зброю». The Washington Post навіть натякає, що президент США іноді виступає на боці російського диктатора. «Натомість, як детально повідомила The New York Times, адміністрація посилює тиск на Україну, утримуючи зброю та розвіддані, сповільнюючи постачання і постійно залишаючи країну в невизначеності та нервозності щодо підтримки з боку США. Іноді здається, що адміністрація Трампа хоче, щоб Україна прогнала, щоб можна було покінчити з цією складною війною» [24].

Автори обох видань намагаються за будь-якої нагоди підкреслити примітивізм та наївність Трампа. «Український лідер навчився поводитися з непередбачуваним американським президентом, неодноразово дякуючи йому і вихваляючи його роль миротворця, адже Трамп не приховує, що хоче, щоб про це почув комітет Нобелівської премії миру» [17]. Також постійно згадується непередбачуваність Трампа й мінливість його думок. «Європейці та інші країни продовжують намагатися втиснути Трампа в рамки відомої стратегічної моделі, але під час другого терміну «ми повинні були зрозуміти, що він не вписується в ці рамки, — сказала Клаудія Мейджор, експерт з питань оборони Німецького фонду Маршалла в Берліні. — Він здається готовим робити те, що говорить, але що і коли? Європейці все ще намагаються розібратися в цьому, хоча в його діях немає особливої логіки» [10].

Як було зазначено вище, слово «Путін» часто виступає у текстах синонімом до лексеми «Росія», однак іноді воно набуває рис уособлення. Значно частіше згадує Путіна The Washington Post. Зокрема, газета підкреслює світобачення Путіна як диктатора і загарбника. «Якби російський диктатор Володимир Путін хотів закінчити війну, він міг би в будь-який момент припинити атаки. Він цього не зробив, оскільки, здається, прагне

перемоги, яка перетворить Україну на колонію Кремля» [9]. В іншому матеріалі видання Путін досить тонко порівнюється з Гітлером: «Але коли йому подарували зустріч на вищому рівні з президентом Дональдом Трампом на Алясці, яка обіцяла значні поступки і залишала Україну осторонь, Путін зажадав більше – більше території, ніж він вже захопив у своїй агресивній війні. Як сказав Вінстон Черчилль про іншого агресора, «апетит може зростати під час їжі» [24].

The Washington Post неодноразово наголошує на брехливості Путіна та його вмінні маніпулювати інформацією. Так, видання часто згадує, як Путін повідомив, що українські дрони нібито атакували його резиденцію. Також журналісти кілька разів згадують маніпуляцію російського президента щодо нелегітимності Володимира Зеленського. «Українське законодавство забороняє проведення президентських виборів під час воєнного стану. І експерти з питань демократії відзначають абсурдність скарг Путіна на те, що Зеленський залишився на посаді після закінчення терміну повноважень через розпочату Росією війну, в той час як Путін переписав конституцію Росії, щоб скасувати обмеження терміну повноважень, і вже давно виграє вибори, які широко критикують як невірні та несправедливі» [7].

Газети намагаються не згадувати інших представників російського політикуму. Імовірно, видання роблять це свідомо, щоб показати, як розподіляється у російській владі реальна суб'єктність. The New York Times періодично наводить офіційні цитати міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова. Щоразу такі цитати містять агресивні висловлювання. «У неділю міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров у коментарі російському інформаційному агентству ТАСС заявив, що Кремль не погодиться на присутність європейських миротворців на спірній території Донецької області. Він додав, що ці війська стануть «законною цілью» для російських збройних сил, і звинуватив Європу в тому, що вона є «головною перешкодою» для миру в Україні» [12]. Ми знайшли лише одну згадку експрезидента Росії Дмитра Медведєва у заниженому контексті, що є нетиповим для якісного видання. Імовірно, це свідчить про ставлення The New York Times до політика. «Вітаючи ракетний удар, Дмитро Медведєв, колишній президент, який став «бойовим псом» Кремля, заявив, що це має привести до тям супротивників Росії, порівнявши це з ін'єкцією антипсихотичного препарату» [11].

Ставлення газет до Володимира Зеленського є складнішим. У зовнішній політиці він зображений нейтрально, його діям не дають оцінок. Якщо ж у матеріалах йдеться про внутрішню політику України, Зеленський фігурує в досить негативному контексті. Так, у матеріалі *The New York Times* «Українська політика прокинулася. Зеленський повинен діяти обережно» [14] президент України опиняється у вирі зауважень та обвинувачень: йому треба бути відповідальнішим при призначенні людей на поважні посади; корупційний скандал зачепив його найближче оточення та навіть його самого; побудував вертикаль влади практично без опозиції; підтримував у парламенті більшість за допомогою забороненої проросійської партії ОПЗЖ; використовував парламент для штампування законів; розкол і корупція у партії Слуга народу.

Серед інших українських політиків помітну увагу приділено лише двом – Кирилу Буданову та Валерію Залужному. Причому цікаво, що тут прераференції видань розходяться. *The New York Times* не приховує своїх симпатій до Кирила Буданова. У матеріалі «Зеленський призначив генерала на заміну голові адміністрації, звільненому через корупційний скандал» [22] Буданов зображений у стилі політичної реклами: «З моменту початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну в 2022 році пан Буданов став однією з найвідоміших постатей війни, незважаючи на те, що він в основному відповідав за таємні операції. Його незворушний вираз обличчя надихнув меми про сталеву рішучість України, а Кремль включив ім'я пана Буданова до свого списку іноземних терористів». У публікаціях зазначається, що Буданов може стати потужним суперником для Зеленського на президентських виборах. Також газета не приховує причин власного захоплення ексочільником ГУР: «Пан Буданов, який пройшов підготовку за програмою, підтриманою ЦРУ, має міцні зв'язки зі Сполученими Штатами» [14].

У свою чергу *The Washington Post* приділяє цілу публікацію Валерію Залужному. Автор матеріалу «Колишній головнокомандувач України, посол у Великій Британії і, можливо, наступний президент» [7] нібито для балансу зазначає, що Залужний не завжди перемагав на полі бою, однак переважну частину публікації присвячено чеснотам посла в Британії. На думку автора, Залужний є одним із основних кандидатів на посаду президента на майбутніх виборах.

Велика увага, яку журналісти обох видань приділяють російсько-українській війні, показує, що

її значення суттєво виходить за межі типового локального конфлікту. Про геополітичну сутність конфлікту влучно сказано у *The Washington Post*: «Війна в Україні є ключовою перевіркою, оскільки це не просто прикордонний конфлікт. Це референдум про те, чи повернулися завоювання – відкрито, без виправдань – у геополітику XXI століття. Якщо Росії буде дозволено захопити територію грубою силою і потім, після достатнього руйнування, затвердити це захоплення через тиск Заходу на жертву, Україну, урок буде почутий далеко за межами Європи. Його почують у кожній столиці, яка живе в тіні сильнішого сусіда. І особливо в Азії, де все більше домінує Китай. Міжнародний порядок, заснований на правилах, не буде скасований промовою. Він буде підірваний прецедентом» [24].

Погляди журналістів видань на перспективи завершення війни позбавлені оптимізму. Загальний консенсус полягає в тому, що завершення війни залежить тільки від бажання Путіна. *The New York Times* зазначає, що в цій війні економічні важелі Трампа навряд чи спрацюють: «Адміністрація Трампа намагається використати обіцянки про укладення бізнес-угоди, щоб переконати Росію скласти зброю, одночасно поступово припиняючи військову підтримку України, за винятком обміну розвідданими та продажу деяких видів озброєння. Однак неочевидно, що економічні стимули можуть вплинути на рішення президента Володимира Путіна щодо України. Для Путіна підкорення України Росією є ідеологічною метою» [8]. На думку *The Washington Post*, Путін зупиниться тільки тоді, коли побачить, що не може досягти результату воєнним шляхом: «Але не плутайте прогрес у припиненні продажу США Україні з прогресом у припиненні війни. Конфлікт закінчиться лише тоді, коли Путін переконається, що не може досягти своїх військових цілей. До того часу мирні переговори нікуди не рухатимуться» [9].

Висновки. У цій статті ми зробили спробу виявити особливості висвітлення російсько-українського дискурсу якісними американськими виданнями *The New York Times* і *The Washington Post*. Дослідження показує, що газети займають у висвітленні аналізованого дискурсу дуже близькі позиції за всіма ключовими питаннями й охоче цитують одна одну.

Вважаємо, що газетам не вдасться повністю дотриматися стандарту об'єктивності при висвітленні російсько-української війни. Однак журналістів важко в цьому обвинувачувати, адже Росія

виступає в конфлікті очевидним агресором, ігнорує переговорний процес та регулярно погрожує світу. З одного боку, журналісти постійно наводять факти російської агресії та цитати представників російської влади, які або погрожують, або ігнорують комунікацію. Автори матеріалів обмежено використовують оціночні судження, однак щодо Росії вони суцільно негативні. З іншого боку, Україна виступає очевидною жертвою агресії, яка при цьому успішно протистойть сильнішому ворогу, що не може не викликати співчуття та симпатію. Журналісти наводять факти страждань громадян, спілкуються з пересічними українськими військовими на фронті, демонструють регулярні зусилля України в переговорному процесі.

У межах аналізованого нами періоду журналісти видань приділяють увагу обмеженій кількості політичних персоналій. Найчастіше в полі зору журналістів з'являється Дональд Трамп. Він є президентом країни, до якої належать газети, а також насправді активно задіяний у конфлікт. При цьому варто підкреслити, що опозиційні газети в більшості випадків вводять Трампа в негативний контекст. Заради справедливості слід зазначити, що для цього їм не доводиться маніпулювати фактами, адже Трамп найчастіше приходиться на допомогу своїми цитатами та вчинками. Іноді журналісти додають оціночні прикметники та дієприкметники, чільне місце серед яких займають «найвний» та «непередбачуваний».

Володимир Путін згадується або нейтрально, або негативно. Часто він виступає як диктатор, який має на меті розширення своєї території. Звертає на себе увагу тонке порівняння Путіна з Гітлером, при цьому останній не фігурує в тексті. Також видання неодноразово підкреслюють брехливість та маніпулятивність Путіна. Газети нечасто пишуть про інших російських політиків, що може

бути маркером централізації влади. Досить регулярно наводяться офіційні заяви міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова, в яких він завжди комусь погрожує. Один раз згадано експрезидента Росії Дмитра Медведєва, якого нагороджено вкрай непривабливою метафорою.

Ставлення до Володимира Зеленського у видань складніше. У зовнішній політиці дії президента України нейтрально фіксуються, оскільки тут він представляє країну. При цьому на внутрішній арені Зеленський вводиться у дуже негативний контекст, де він пов'язується з корупцією, узурпацією влади, інтригами тощо. На цьому фоні досить контрастно виглядають постаті Валерія Залужного та Кирила Буданова. The Washington Post приділила Валерію Залужному цілу публікацію, в якій він зображений вкрай позитивно і згаданий як можливий наступний президент. Так само позитивно згадує The New York Times Кирила Буданова, називаючи його потужним суперником для Зеленського.

Позбавлені оптимізму міркування видань щодо значення конфлікту та можливих перспектив його завершення. На думку The Washington Post, фактична легалізація війни в Україні з непокараним за злочин агресором є міжнародним прецедентом, який розв'язує руки диктаторам у всьому світі. Щодо завершення війни видання сходяться на тому, що це залежить виключно від волі Путіна. Він може перейти до перемовин тільки якщо переконається, що не може отримати результат воєнним шляхом.

Отже, газети The New York Times і The Washington Post глибоко, тонко і досить критично оцінюють російсько-український дискурс. У збройному конфлікті видання на боці України, однак при цьому готові відверто говорити про внутрішні українські проблеми.

Список літератури:

1. Бойко О. Єдине, чому вчить війна, – довіра до світу: що пишуть про Україну у світових ЗМІ. URL: <https://chytomo.com/iedyne-chomu-vchyt-vijna-dovira-do-svitu-shcho-pyshut-pro-ukrainu-u-svitovykh-zmi/> (дата звернення: 25.01.2026).
2. Демчук П. О. Російсько-українська війна, висвітлена в американських ЗМІ. *Міжнародний науковий журнал «Грааль науки»*. 2024. №41. С. 342–347. URL: https://www.researchgate.net/publication/382859494_ROSIJSKO-UKRAINSKA_VIJNA_VISVITLENA_V_AMERIKANSKIH_ZMI (дата звернення: 25.01.2026). DOI 10.36074/grail-of-science.05.07.2024.055
3. Ігнатова І. Донбас в обмін на мир: на що готові українці заради гарантій безпеки. URL: <https://tsn.ua/ukrayina/donbas-v-obmin-na-myr-na-shcho-hotovi-ukrayintsi-zarady-harantiy-bezpeky-3001649.html> (дата звернення: 26.01.2026).
4. Історія XX сторіччя в європейських ЗМІ: дослідження медійного наративу щодо подій, які мають вплив на роль України у світових процесах. Київ, 2020. 118 с.
5. Онищук М. Війна в Україні крізь призму зарубіжних ЗМІ. *Вісник Книжкової палати*. 2022. №3. С. 15–19. DOI: 10.36273/2076-9555.2022.3(308).15-19

6. Телешун С. Виклики та загрози світовому порядку: погляд з України. *Наукові записки*. 2016. № 3–4 (83–84). С. 28–41.
7. Adam K. Ukraine's ex-commander in chief, envoy to Britain and maybe next president. URL: <https://www.washingtonpost.com/world/2025/12/29/ukraine-zaluzhny-elections-president/> (дата звернення: 26.01.2026).
8. Bennhold K. Three Views on What 2026 Might Bring. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/06/world/looking-ahead-2026-ukraine-middle-east-china.html> (дата звернення: 26.01.2026).
9. Boot M. Putin was the missing man at Mar-a-Lago. URL: <https://www.washingtonpost.com/opinions/2025/12/29/putin-zelensky-trump-russia-ukraine-war/> (дата звернення: 5.01.2026).
10. Erlanger S. Europe and Rest of World Try to Come to Terms With Trump the Imperialist. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/07/world/europe/trump-venezuela-greenland-ukraine-europe.html> (дата звернення: 26.01.2026).
11. Hopkins V. Putin Delivers a Warning to Europe at Mach 10. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/09/world/europe/putin-russia-ukraine-oreshnik-europe.html> (дата звернення: 26.01.2026).
12. Kavi A., Rogers K. Trump and Zelensky Meet to Iron Out Peace Plan, but Deal Remains Elusive. URL: <https://www.nytimes.com/2025/12/28/us/politics/trump-zelensky-peace-ukraine-putin.html> (дата звернення: 26.01.2026).
13. Meheut C. For Zelensky, Just Keeping Trump Talking Counts as a Win. URL: <https://www.nytimes.com/2025/12/29/world/europe/zelensky-trump-ukraine-peace-talks.html> (дата звернення: 26.01.2026).
14. Meheut C. Ukrainian Politics Has Reawakened. Zelensky Must Tread Carefully. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/04/world/europe/ukraine-politics-cabinet-zelensky.html> (дата звернення: 26.01.2026).
15. Meheut C. Why a Nuclear Plant Is a Big Sticking Point in the Ukraine Peace Plan. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/02/world/europe/ukraine-peace-plan-zaporizhzhia-nuclear-plant.html> (дата звернення: 26.01.2026).
16. Sanger D., Pager T., Rogers K., Kanno-Youngs Z. Trump Lays Out a Vision of Power Restrained Only by 'My Own Morality'. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/trump-interview-power-morality.html> (дата звернення: 26.01.2026).
17. Sanger D. Trump, Pressing Ahead on Ukraine-Russia Talks, Confronts Difficult Realities. URL: <https://www.nytimes.com/2025/12/29/us/politics/trump-zelensky-putin-ukraine-russia.html> (дата звернення: 26.01.2026).
18. Sonne P., Troianovski A., Mazaeva M., Vasilyeva N., Lobzina A. How Russia's War Machine Brutalizes and Exploits Its Own Soldiers. URL: <https://www.nytimes.com/interactive/2025/12/31/world/europe/russia-military-abuse-soldiers.html> (дата звернення: 25.01.2026).
19. Stern D., Korolchuk S., Ebel F. Russia unleashes nuclear-capable missile in latest Ukraine attack. URL: <https://www.washingtonpost.com/world/2026/01/09/russia-oreshnik-ukraine-attack-putin/> (дата звернення: 9.01.2026).
20. Troianovski A. When It Comes to Russia, Trump Navigates Conflicting Goals. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/trump-russia-goals.html> (дата звернення: 25.01.2026).
21. Vinograd C., Chubko O. Another New Year at War: Ukraine's Troops Doubt It Will Be the Last. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/01/world/europe/ukraine-russia-new-years-day-donetsk.html> (дата звернення: 25.01.2026).
22. Vinograd C., Kramer A. Zelensky Names General to Replace Chief of Staff Ousted in Graft Scandal. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/02/world/europe/zelensky-budanov-ukraine-chief-of-staff-yermak.html> (дата звернення: 26.01.2026).
23. Vinograd C., Meheut C. Why Security Guarantees Are So Crucial, and Thorny, for Ukraine. URL: <https://www.nytimes.com/2026/01/03/world/europe/ukraine-russia-trump-peace-security-guarantees.html> (дата звернення: 26.01.2026).
24. Zakaria F. Ukraine's fate in 2026 will define the international order. URL: <https://www.washingtonpost.com/opinions/2026/01/02/ukraine-war-putin-zelensky-russia-peace/> (дата звернення: 26.01.2026).

Parkhitko O. V. PECULIARITIES OF THE COVERAGE OF THE RUSSIAN-UKRAINIAN DISCOURSE IN THE AMERICAN MEDIA (BASED ON THE EXAMPLE OF THE NEW YORK TIMES AND THE WASHINGTON POST NEWSPAPERS)

Russia has been waging war against Ukraine since 2014. Ukraine's defense capabilities in this war largely depend on the assistance provided by allied states. However, the conflict has been going on for too long, so

there is always a danger that allies may tire and shift their attention to other external or internal problems. World's media helps to maintain this focus on the Russian-Ukrainian war. Equally important is how foreign journalists perceive and cover the conflict, and whether they understand the essence of the events.

The purpose of this article is to identify peculiarities of the coverage of the Russian-Ukrainian discourse by the quality American newspapers (The New York Times and The Washington Post). We use the term "discourse" because we aim to examine not only the coverage of military operations, but also the negotiation process and to look in the broader context at the political figures who are actively mentioned in the publications within the chosen discourse.

We believe that the newspapers are unable to fully adhere to the standard of objectivity in their coverage of the Russian-Ukrainian war. However, it is difficult to blame journalists for this, as Russia is an obvious aggressor in the conflict. It ignores the negotiation process and regularly threatens the world.

During the period under review, journalists focus their attention on a limited number of political figures. Donald Trump is the one who is appeared most frequently in the media spotlight. It should be noted that the opposition newspapers mostly portray Trump in a negative light. Vladimir Putin is mentioned either neutrally or negatively. He is often portrayed as a dictator who aims to expand his territory. The publications also repeatedly emphasize on Putin's deceitfulness and manipulative nature. Among Putin's associates, official statements by Russian Foreign Minister Sergey Lavrov are quoted quite regularly, in which he always threatens someone. The attitude towards Volodymyr Zelenskyy is more complex in the publications. In foreign policy, the actions of the Ukrainian president are reported neutrally, as he represents the country. At the same time, on the domestic arena, Zelenskyy is presented in a very negative context, where he is associated with corruption, usurpation of power, intrigues, etc. Against this backdrop, Valery Zaluzhny and Kirill Budanov stand out in stark contrast, portrayed in a positive light.

The newspapers' assessments about the significance of the conflict and the possible prospects of its conclusion are devoid of optimism. According to The Washington Post, the de facto legalization of the war in Ukraine with the aggressor going unpunished for its crimes sets an international precedent that gives opportunities to dictators around the world. As for ending the war, the newspapers agree that this depends solely on Putin's will.

Keywords: *Russian-Ukrainian war, conflict, media of the USA, quality media, political issues, analytical materials, journalistic standards.*

Дата першого надходження статті до видання: 26.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.04.2026